

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXI

СІЧЕНЬ — 1981 — JANUARY

Ч. 296

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warrens, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редакція:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник, Л. Павлюк.

Адміністратор З. Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association ODUM.

in USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 9.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В Австралії 6.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 70 центів

В Англії і Німеччині 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 80 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або міжнародні купони (international coupons) на суму 25 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за своєю право скороочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — В. Онуфрієнко, Я. Славутич, М. Вірний, І. Бугаєнко, М. Щербак, О. Олесь, П. Воронько. А. Лисий — Минає рік. С. Кузьменко — Італійські помідорчики. О. Шевченко — Ювілейна зустріч ОДУМ-у. Н. Лиса — Будьмо чесні! О. Кош — Відзначення. Я. Левко — Поїздка в Лондон. О. Ш. — Кобзарський табір. В. Ворскло — Прозорі слова. Д. Якута — Українська діаспора. Т. Коновал — Українці в американському політичному житті. Я. Кіт — Цікаве з історії. Конкурс для молоді ім. М. Бек. О. Кузьмович — Вітаємо ОДУМ!

На обкладинці: Хор "Бурлака" і одумівський ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича під час концерту в 30-ліття ОДУМ-у. (Про концерт, див. на стор. 10), Торонто, 30 листопада 1980 р.

Фото Ів. Корца.

Василь ОНУФРІЄНКО

НЕПОВТОРНА МИТЬ

Не кожному умерти, як герою,
Судилося в нерівному бою
Під скрегіт куль в бадиллі сухостою
Чи навесні в зеленому гаю.

Могил забутих нам не полічити,
Як зір, що зникли в безвість голубу:
Лице землі, дощами й вітром мите,
Їх збереже в холодному глибу.

Та що було б, коли б незнана сила
У ніч одну весняну, чарівну
Вогні на всіх могилах запалила —
На всіх, хто вмер у визвольну війну?!

О, земле славна! Маєшом вогненним
Ти б зацвіла в притишенні імлі!
Ти б стала всім героям безіменним
Вінком гарячим рідної землі!

Цвіла б ти вся, палала б далиною,
І, може, в цю у неповторну мить
Побачили б, якою нам ціною
За право жити довелось платитъ!...

А. ЛИСИЙ

МИНАС РІК . . .

Мчать роки в минулі. Ще один проходить повз нас, а з ним і частина нашого життя. Вона не повториться. В гурті друзів на новорічних вечірках бажаємо один одному щастя, здоров'я та багато інших задоволень в Новому Році. Що він принесе? Що доброго, чи недоброго?

На недавньому відзначенні 30-ліття ОДУМ-у ми бачили на екрані окремі кадри-моменти нашого минулого. І якщо вони зачіпали нас "за живе", як приємні сторінки того, що було, водночас думалося: а що далі?

Складне питання. В суспільстві, в якому живемо і діємо, є мало причин для оптимізму. Навпаки, життя української діаспори є повне проблем, які збільшуються з кожним роком. Так само життя нашої одумівської спільноти є переповнене труднощами і проблемами, які є або результатом жорстоких зовнішніх впливів, або наслідком нашої власної нездібності досягнути однакового ідейного рівня поміж нашими членами, або найміні розуміння важливості наших завдань. А ці завдання є не легкі: ми поставили нашою метою збереження української душі в нашій молоді та в продовженні української ідеї в поколінні, що приходить після нас. Праця на цьому шляху вимагає високої ідейності і самопосвяти. Тож не дивно, що ці вимоги часом знеохочують декого з нас, або навіть приводять до повної неактивності колись активних і корисних людей.

Та все ж ми знаємо, що здаватися можуть лише слабі, примхливі і безідейні. Життя, покинуте духом є мертвє. Свідомість важливості нашої мети повинна зв'язувати нас в одне ціле. Будемо успішні лише тоді, коли триматимемося дружнього гурту, коли перестанемо бути дріб'язковими, плаксивими, хитро-мудрими одноосібниками, коли не будемо "окремими" людьми, "окремими" родинами з "окремими" дітьми. Не хованням за спинами інших, не втіканням від висоти наших завдань і обов'язків, не звалюванням праці на плечі кількох людей забезпечимо існування ОДУМ-у на майбутнє.

Десь колись я читав, що Наполеон під час своїх військових походів в Африці дуже турбувався за безпеку учених і ослів. Він цінив їх вище, ніж солдатів. Осли були для нього важливими, бо вживалися для перевозу військових припасів. Вірячи в астрологію, він завжди мав при собі кількох учених-мудреців, які допомагали йому робити різні військові рішення, судячи з розташування зірок в небі. І ось, коли розпочиналася битва, Наполеон наказував, щоб всі вчені і осли були заховані в безпечне місце, а солдатів виводив на відкрите поле бою.

В нашему суспільстві найважливішими є солдати. Вони є цінніші, ніж хто інший. Ми всі повинні бути солдатами на полі бою. Інакше програємо.

Яр СЛАВУТИЧ

ДЕКСИЛЕЙ

Дексилей, Лисаній син із Торикону...
один із п'яти вершників, поляглих
поблизу Коринту".

Нагробний напис (394 р. до Христа)

О Дексилю, зваго бездоганна,
Що на коні на ворога летиш,
Твоя смертельна, невигойна рана
Тебе в бессмертну скерувала виш.

Коринтський рід архона з Торикону
Тобі поставив стелу на гробу,
Щоб на віки нащадки, аж до скону,
Не забували про дзвінку добу,

Коли атенці краяли навалу
І ти вітчизну боронив, як храм,
Загнавши списа у напасть зухвалу.
Хвала поляглим, сором ворогам!

О, Дексилю, витязю хоробрій,
Що на коні, в бою, скінчив життя,
Твій подвиг славі поширяє обрій,
Дас відвазі вічне майбуття!

Атени, 1977 р.

**

Цикади, гелладські солов'ї,
Прославте поляглих у Термопілах!
Тут їхні тіла, виростаючи муром,
Загородили персам дорогу.
Тут їхні щити оборонили
Тривання рідного краю.

Цикади, гелладські солов'ї,
Згадайте, як ваша прамати раділа,
Вчуваючи співи атенських мечів.
Прославте ж поляглих у Термопілах!

Термопіли, 1977 р.

ТРИ ДАРИ

Правеликий, відданий муж ревно пильнує три
дáри:
Щирість у серці своїм, лагоду в зорі очей,
Стрим у погідних речах. Знайте, нещирі кумири:
Той, хто три дáри посів — більший за Креза
багач!

Переклад із І. Киріота (XI ст.)
На Атонській горі, 1966.

АРІЙ-ОРІЙ

Лариса Мурошич

Арій-орій, піль орачі,
Думали здавна про дальний Схід.
Сонце, гадали, там сяє вночі,
Не замерзає ніколи брід.

Арій-орій в мандри пішли,
Путь завершили на дальний Схід.
Давню легенду передали
Вірним нащадкам із роду в рід.

Тисячоліттями соняшна мла
Смажила чола й на серці осад.
Кара-пустеля шляхи обтяла —
Не повернутись ніколи назад!

Тільки й зосталась очей блакить,
Як на прадавній, трипільській в сі:
Синій вогонь ще й тепер клекотить,
Щастя шукає в первінній красі...

Арій-орій, піль орачі,
Я — споконвічний ваш брат!
Вам я приніс на моєму плечі
Відгомін давніх утрат.

Арій-орій, з-поза Дніпра
Вам праарійській привіт.
Вийся, бувалля легендо стара,
Входь у новітній світ!

Афганістан, 1968 р.

**

Синів чекають матері,
Ворожать у різдвяні ночі.
Даремно плакатимуть очі —
Сини не прийдуть на зорі!

Старим привидяться в кутах
Обличчя рідні, хрест і шанці.
Насправді — лиш вода у склянці,
Свічки й дзеркала на столах.

1942

НОВОРІЧНІ ДУМИ

Морозяно. На видноколі,
Як щит, поблискую зоря.
Немов з душі останні болі —
Зриваю лист календаря.

I затихають давні рани.
Мінливих дум проходить рій.
Що принесеш мені, незнаний,
В громи сповитий, роche мій?

До Хвальних Управ ОДУМ-у й ТОП-у,
та всього 30-літнього членства, всіх кадрів
цієї молодечої організації в розсіянні
по світі —

МІЙ МОЛИТОВНИЙ ПРИВІТ І БЛАГОСЛОВЕННЯ

Дорогі брати й сестри в Христі!
Дорога Одумівська молоде!

Дуже жалю, що через стан здоров'я я не можу особисто взяти участь у Ювілейній Зустрічі ОДУМ-у, в 30-ліття його створення й діяння, а особливо в недільній відправі Святої Літургії в неділю 31-го серпня 1980 року, на одумівській оселі "Україна", біля Лондону, Онтаріо.

Мою працю з ОДУМом згадую з великою присміністю.

Тому, цією дорогою, я щиро-молитовно вітаю цю Ювілейну Зустріч одумівської молоді, яка завжди була й залишиться вірна — як релігійним, так і національним засадам Українського Народу.

З цього приводу я щиро молюся в наміренні одумівської молоді й свято вірю, що і на майбутнє — ОДУМ на чолі зі своїм проводом і при допомозі ТОП-у — зуміє якнайдовше піддержати вогонь рідного горіння з користю українській громаді в розсіянні по світі, а коли прийде на те потреба — вона зуміє включитися в процес визвольних змагань України й стати на місце своїх батьків і матерів, щоб у вільному світі гідно понести обов'язки супроти рідної Прабатьківської Церкви й Українського Народу, в цю холодну, тривожну, але рівночасно величну добу його змагань до свободи.

Остаюся до всіх з любов'ю у Христі Господі й хай милості Божі завжди будуть з вами,

Владика МИКОЛАЙ
Архиєпископ Торонта й Східної Єпархії
Української Православної Церкви в Канаді

19. 8. 1980 р.

Чи від кривавої знемоги
Достойну смерть за рідний край?
Чи біг далекої дороги
В чужих земель чужий розмай?

Чи, може, знов над рідним полем
Води нап'юся із Дніпра,
І за вербовим частоколом
Обнімуть маті і сестра?

Іди ж, розкрийся! Я зумію
Прийняти радість і удар.
Немов палаючу надію,
Новий беру я календар!

Львів, 31 грудня 1943 р.

Його Преосвященство, Преосвящений Владика
Миколай, Єпископ Торонта і Сх. Єпархії УГПЦ

СТЕПИ ХЕРСОНЩИНИ

Степи Херсонщини, степи родимі,
Соломоверхі клуні на току,
Розлогі верби в ранішньому димі, —
Вас не забуду на своїм віку!

Хлюпоче риба в сонному ставку,
Дзвенить бджола у рвійному нестримі,
Несуть батьки журбу свою гірку
В степи Херсонщини, степи родимі.

Тримаю в серці голубий ставок,
Верхи тополь і вітрякові крила,
Де розгубив дитинство між квіток, —

А рідну землю, що мене зростила
На боротьбу за життедайні дні,
Я над усе люблю на чужині!

1943

Із збірки "Зібрані твори"
Едмонтон 1978

Світлана КУЗЬМЕНКО

ІТАЛІЙСЬКІ ПОМІДОРЧИКИ*)

Мої сусіди справа — старше віком подружжя. Коло їхнього будиночка — до педантичності плекані травники, обрамовані квітами, що переливаються кольорами від ранньої весни до гізньої осені. Перед хатою дів'ятої японські вишні зупиняють прохожих, щоб ними помилувалися. Пан і пані Браун бездітні, а іноді, здається, що й зовсім безродинні люди, живуть цілком відокремленним, щільно замкненим від інших життям. Крім того, що вони дуже люблять свої травники і квіти, яким присвячують багато часу, про них ніхто з сусідів нічого не знає. Вони завжди усміхнені й привітні, а наші зустрічі ніколи не минають без обміну вражень стосовно погоди та запитів "як ідесться", на які ми маємо завжди напоготові кілька тих самих, здебільша оптимістичних відповідей. Після цього ми розходимося. Мене запевняють, що такі сусіди — це справжнє щастя, майже як виграти добру суму на свій лотерейний квиток, з чим я в думці погоджується. Однаке, за короткий час, як я тут поселилася, мое серце схилилося у бік моїх сусідів зліва.

Почалося все ніби з цікавости. Мені з першого дня здалося, що по боці моого сусідства зліва все відбувається якось по-особливому. На тому по-дів'ї майже завжди позним ходом струмує життя, немов би не вміщається за стінами оселі тих людей. Цей будинок належить багатосімейній, патріархальній родині з прізвищем Карузо, що на час моєї знайомства з нею складалася з чотирьох поколінь. Представники третього — брат і сестра — були привезені з Італії малими дітьми, а єдиний тоді представник четвертого покоління існував у формі трилітнього хлопчика Анджело.

Будинок Карузів майже завжди перебував у стані якихось ремонтів і вдосконалень, при чому все це відбувалося з найактивнішою участю всіх членів родини. По неділях Карузи, по-святковому вдягнені, цілою родиною ходять до церкви. Всі разом йдуть у гості. Коли родина по-святковому вдягнена виходить з дому в суботу, — це означає, що вони یбралися до своїх родичів чи приятелів, щоб відвіткувати з ними якусь важливу в їхньому житті подію: весілля, христини, день народження чи щось подібне. Звичайно, були й похорони. Коли ж Карузи виходили з дому вдягнені трохи гірше ніж по-святковому, а краще, ніж по-буденному — тоді майже з певністю можна сказати, що це вони вишувають на якісь дрібні закупи, як от купити бабі светра, мамі сукенку, або Анджелові рукавички, бо для купівлі більших речей потребувалося порад ще й інших родичів чи приятелів. Карузи разом працюють коло хати: чоловіки виконують традиційну чоловічу працю, жінки — жіночу. При будуванні гаражу трирічний Анджело стукає молотком по своїй дошці не з меншим ентузіазмом, як його батенько по своїй, яку підтримував дід, під-

схвалюючи зауваги прадіда, що спираючись на паліцю, походжав біля них. Жіноча частина карузівського роду час-від-часу вибігала з хати, виносячи чоловікам питво та, трохи з ними погуторивши й розцілававши Анджела, знову зникала. Навіть неприємні випадки проходили в Карузів з відтінком якоїсь незвичайності. Ось раптом стукіт молотків перервав несамовитий Анджелів вереск, що спочатку перейшов у бурхливий... а згодом жалісний плач. Це Анджело, замість по дошці, уперівши молотком по своїй нозі. В мить вилетіла з хати його матуся, скрикнувши "мама мія!" вона скопила хлопчика на руки, притисла до грудей і на ввесь дів'ятирік заголосила. Коли чоловікам вдалося її трохи втихомирити, посадивши їх обох на ганок, вона, то цілуочи синову ніжку, то дмухаючи на неї, щось спічутливо-потішаюче приговорюючи, під турботливі погляди та охи й ахи цілої родини, заспокоїла хлопчика. І ось він, з ніг до голови обцілований, ніби й нічого не трапилося, знову гатить величезним молотком у свою дошку.

Коли одружилася сімнадцятирічна Анджелова тітка Марія, Карузи розв'язували проблему своєї житлової площи таким чином, що вмовили сусідку продати їм свій будинок. Вони зразу ж з'єднали його з своїм довгою спільною верандою та розвалили паркан, що розділяв їхні подвір'я.

Одного весняного суботнього дня вся родина оточила діда Карузо, який щось копав посередині подвір'я. Коли вони розійшлися, я побачила, що на тому місці посаджене маленьке деревце. Здавалося, звичайна собі річ. Мало що люди не садять, особливо весною. Та виявилося, як зрештою і можна було сподіватися від Карузів, це не було звичайне деревце. Коли другого дня, зустрівшись з Анджеловою матір'ю, я спітала про нього, вона пояснила, що те деревце було виплекане з насіння фігового дерева, яке росте на колишньому подвір'ї чоловікових родичів. Тестеві вдалося привезти маленьку щепу зі своєї останньої поїздки в Італію.

— Хіба ж фігове дерево тут ростиме? — здивувалася я. — Воно ж не витримає канадської зими.

Батько казав, що буде його добре доглядати, вкутуватиме на зиму. Кажуть, що тут навіть можна купити такий електричний огрівач, що гріє дерева взимку. Він так хоче, щоб воно росло!

— Але ж, коли воно підросте!... виросте ве-

*) Жюрі Літературного конкурсу бібліотеки Платисту і Рідної Школи у Філадельфії, в склад якого входили літературознавці Іван Коровицький, Григорій Костюк та Юрій Лавриненко, признало авторів за це оповідання 2-гу нагороду.

лике... — почала я, але побачивши в її очах стільки бажання й віри, я нічого їй більше не сказала, а за дуже короткий час і сама перейнялася долею деревця і з зацікавленням спостерігала, як старий щоосени обкутував його різними ковдрами й ряднами, пригинав до землі, обсипав сухим листям, а на завершення цієї охоронної від морозів процедури ставив над ним збиту з дощок коробку, яку він накривав плястиком. Навесні все це знімалося, деревце випростовувалося, росло і зеленіло.

Коли садили деревце, Анджелові було одинадцять років, і воно ледве сягало йому до пояса. За майже десять років деревце стало справжнім деревом, набагато перегнавши Анджела ростом, і вже кілька років, як родина Карузів смакувала з нього солодкі, запашні овочі. Тепер його не можна було нагинати до землі. Восени, з першими холодами, його як і раніше старанно обкутували різними накривалами, а потім ставили над ним дерев'яну будову, з-під якої до хати бігли дроти від електричного приладу, що в морози грів дерево. Воно вже ніби стало членом карузівської родини, до якої, від часу моого знайомства з нею, додалося чотири Анджелових брати, дві сестри та п'ятеро кузенів — дітей тітки Марії.

Був весняний сонячний день. Тиждень тому Карузи розкuttaли своє дерево. Я глянула у вікно, з якого можна було його бачити, і завмерла від несподіванки. Старий Карузо рубав фігове дерево. Він був сам. Я зрозуміла, що цієї зими дерево змерзло.

Увечері я зайшла до Карузів відвідати новонародженого Анджелового брата. Помилувавшись немовлям, що лежало в колисці, ми сіли і, смакуючи доморобне вино та печиво, вели розмову про двотижневого Маріо, потішаючись його витівками та припускаючи, на кого в родині він найбільше подібний. Я зауважила, що як на важливість події, Карузи сумні і приписали це на кonto втраченого дерева.

— Мені дуже шкода, — сказала я, — що ваше дерево загинуло. Почуваю, ніби і я зазнала якоїсь втрати.

— Ми ввесь час цього потиху сподівалися, — сказала Анджелова мати. — Можливо, трохи надіялися на диво... Нам так хотілося, щоб воно росло... особливо для нашого діда, поки він був живий, — вона зідхнула. — Тепер на тому місці ми посадимо щось витриваліше, що нагадуватиме батькам про рідний край.

— Ваш батько дуже зажурився, — зауважила я, звернувши увагу на незвично тихого сьогодні старого Каруза, що сидів замисливши.

— Ми всі зажурені, — відповіла Анджелова мати. — Сьогодні Анджело сказав, що від нас віходить... Іде жити в апартамент.

— Адже не віриться, що так швидко проминув час! З Анджела виріс такий вродливий молодий чоловік.

Анджелова мати підняла до очей кутик фартуха.

— Не журіться! Він же буде до вас приходити! — хотіла я її якось потішити, хоч, властиво, й не було чого, бо я знала, що Анджело вже дра

Микола ВІРНІЙ

ТО БІ

*Дитя простору золотого,
Лелійний пергспів весни,
Даруй любов свою для того,
Хто перламутрить твої сни.*

*I розум, серце, душу, тіло
Злучи з його, на радість днів.
Благослови його вітрило,
Нап'яте в царство солов'їв!*

Англія.

роки, як працює в бюро фірми імпортованих товарів, де дістав підвищення і працею задоволений.

Анджелів дід прокінувся зі своєї задуми й поволі, ламаною англійською мовою промовив: "Ай, ай, ай, Анджело сказав: це моє життя і я житиму так, як хочу. Це вам Канада... це Канада вам... я казав..." .

Жінки почали втирати слізози. Я шукала свою носову хустинку.

Влітку карузівське подвір'я зачервоніло італійськими помідорчиками. А поруч них стояла піч "барбек'ю" — її подарував мамі Анджело на день Матері. Коли Анджело приходив у погідні дні, він перебирає на себе готування вечері, й запах смаженого м'яса довго лоскотав ніздрі близьких, а навіть і дальшим сусідам.

Зауваживши, що вечорами Анджело майже завжди крутиться біля хати, я подумала, що він повернувся жити додому й привітала його з поворотом.

— О, ні! — здивувався він. — Я живу самостійно. У мене гарний апартамент, добра праця. А чому ви так подумали?

— Просто тому, що тебе я тут часто бачу, — відповіла я.

— О, це?! — смішливо блиснув промінними карузівськими очима хлопець. — Не знаю, як вам пояснити... Ми, італійці, хворімо мабуть ніколи невилікуваною хворобою родинності... І почуваю, що я теж не є винятком.

— Цікаво, яка ж її причина?

— Гм... — посміхнувся хлопець, — ніколи над цим не задумувався.

— Чи часом не любов у сідному з своїх віязів?

— Все можливе... Різні ж бувають хвороби... — відказав Анджело. — Треба над цим подумати... А тепер біжу смажити на вечерю стейки на своїй "барбек'ю", яку я подарував мамі. Приходьте, я і вас почастую. Між іншим, мама казала, що поспіло багато римських помідорчиків, які ви так любите....

(“Жіночий світ”, вересень 1979)

О. ШЕВЧЕНКО

ЮВІЛЕЙНА ЗУСТРІЧ ОДУМ-У

Кожна зустріч — це заключний етап чекання, чекання днями, місяцями, роками...

Наша Зустріч — це заключний етап річного чекання... Це момент, коли друзі, знайомі, зустрівшись радіють цим моментом. А ця радість ще краще, ще спонтанніше виявляється в молоді.

Цьогорічна Зустріч ОДУМ-у спеціальна — тому, що під час неї ми святкували 30-ть років з дня народження ОДУМ-у. Це був момент піднесення і разом з тим заохоти, бо коли ми витримали 30-ть років, то значить, що маємо потенціял і силу.

На одумівській оселі "Україна" в Лондоні, Онт., молодь ОДУМ-у разом з українським громадянством в дніх 29-го, 30-го і 31-го серпня 1980 р. велично відзначила 30-ліття існування ОДУМ-у. Це був фактично останній акорд одумівського святкування цього ювілейного року, який був розпочатий величавим З'їздом ОДУМ-у в українському Пантеоні в Бавнд Бруку, Нью Джерзі.

Спортивні змагання

Уже в п'ятницю 29-го серпня 1980 р. молодь ОДУМ-у з Канади і США з'їжджалася на

"Україну". Ще перед вечіркою полагоджувалися останні формальності в підготовці до спортивних змагань.

Вже були приготовані три відбиванкові площа. Виховник Юного ОДУМ-у кол. Лисик докладав усіх зусиль, щоб ця частина програми Зустрічі відбулася якнайкраще. В турнірі взяло участь 6 дружин дівчат і сім дружин хлопців. Крім того, була окрема дружина СВОДУМ-у (Студентський Відділ ОДУМ-у). Це були завзяті змагання.

Переможцям цих змагань було вручено кол. Лисиком на бенкеті того ж самого вечора чашу перемоги. Ними були: дружина дівчат з філії ОДУМ-у Чікаго і дружина хлопців СВОДУМ-у.

Молодь говорить

Скінчивши спортивні змагання, молодь спішила на ювілейний бенкет, бо учасниками-виконавцями і керівниками програми була молодь. Молодь, яка з юнацьких літ гордо носить однострої ОДУМ-у. Біля 600 осіб, переважно молодь, виповнили розкішну залю оселі "Україна". Господарем цього вечора був Старший Виховник ОДУМ-у, градуант, з відзначенням, вищої школи в Торонто.

Юні одумівки маршують

Оселя "Україна", 31 серпня 1980 р.
Фото Ів. Корця

Павло Лисик вручає чашу членам відбиванкової дружини СВ ОДУМ, переможцям турніру під час зустрічі.

Зліва: Павло Гурський, Юрій Швець, Андрій Рябокінь, Віктор ІІвець, Анатолій Лисик, Тарас і Віктор Ліщина та Павло Лисик.

**30 серпня 1980 р.
Фото О. Пошиваника**

то, молодий одумівець Віктор Ліщина. Не звертаючи на спізнення, він все ж таки зумів вчасно провести програму цілого вечора, при тому, вміло й блискавично. Наша молодь переважно вміє і знає як виконувати свої обов'язки без зайвого розтягання. Дві доповіді молодих одумівців були виголошенні на протязі менше як пів години.

Наталка Ліса з філії ОДУМ-у Міннеаполіс, прикрашуючи дуже вдало свою доповідь гумором, вміло й без зайвих розтягань представила свої думки про те, яке значення має для неї ОДУМ, та взагалі рідне українське суспільство. "Я є горда і рада тим, що маю можливість належати до Об'єднання Демократичної Української Молоді".

Тарас Коновал з філії ОДУМ-у Чікаго пробував свої перші кроки політичної філософії обговорюючи генезу творення ОДУМ-у та ті осягнення ОДУМ-у протягом 30-літнього існування.

Обое доповідачів прекрасною українською мовою дуже добре вив'язалися зі своїх обов'язків. А коли ще до того додати мову господаря вечора, то необізнаний слухач напевно не повірив би, що ця молодь ніколи в своєму житті не бачила України. Це все є вислід праці батьків, церкви, організацій і школи...

У програмі були привіти переважно письмові. Представник від СУМ-у п. Баран виголосив особисто привіт від організації, яку він репрезентував, наголошуячи важливість співпраці в минулому й майбутньому.

З нагоди 30-ліття ОДУМ-у різьблені тризузи роботи М. Тарана передала філія ОДУМ-у з Гошен-Елкгарт, Індіяна, Владиці Миколаєві і Дирекції оселі "Україна".

Перед закінченням програми вечора було видано нагороди за виконання ювілейної емблеми ОДУМ-у. М. Сідельник, голова філії ОДУМ-у в Чікаго одержав першу нагороду. Ця емблема вживалася на З'їзді в Бавнд Бруку. Марія Крирюк з філії ОДУМ-у в Торонто дістала другу

нагороду. Ця емблема вживалася на зустрічі.

І третю нагороду одержала юна одумівка з Чікаго, Мотря Пошиваник (10 років). Її емблема вживалася на ювілейних таборах.

Фіналом програми банкету було проголошення одумівки року — якою стала Ірина Смік, голова філії ОДУМ-у в Детройті.

З минулим у майбутнє

Одумівці в одностроях і гості виповнили велику залю оселі "Україна" зранку, в неділю, під час урочистої Служби Божої, яку відправив настоятель місцевої парафії української православної церкви прот. Фляк. Він на закінчення виголосив відповідне слово, а хор проспівав многоліття ОДУМ-у.

Відразу після Літургії площа оселі виповнилася рядами уніформованих одумівців, які взяли участь в головній офіційній частині Зустрічі — дефіляді. З нагоди ювілею 30-ліття ОДУМ-у під час дефіляди було виголошено три привіти. Перший від Голови Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у США А. Шевченка, другий від Голови Г. Р. Коша СВ ОДУМ-у Канади Олександра Харченка і на закінчення від Голови Центрального Комітету ОДУМ-у В. Педенка.

У своїх привітах вони наголошували важливість демократичної ідеології нашої організації і, в світлі осягненого в минулому, зробити нашу організацію ще кращою: для цього треба бути більше активними, працьовитими і вчитися і ще раз вчитися... Одумівським маршом "Ми об'їхали землю..." закінчено офіційну частину зустрічі.

Бандура, танці, спів...

Понад тисяча осіб були учасниками ювілейного концерту, як частини програми зустрічі. М.

Балдецький офіційно відкрив програму Концерту, а Юліян Китастий проводив цілою програмою. "Майже кожна філія ОДУМ-у", говорив Юліян, "скоріше чи пізніше мала свою мистецьку одиницю, на першому місці з них це ансамблі бандуристів або групи народніх танців". Цей концерт тим і відзначався.

Ансамбль бандуристів "Кобзарі" з Сент Кетерінс, Онт., під мистецьким керівництвом Оксани Метулинської розпочав художню частину програми. Інструментальна В'язанка та інструментально-вокальне "По той бік гора" відзначалися своєю витонченістю музичної досконалості. Звуки бандур, мальовничість народніх строїв, спів — все це до глибини зворушувало всіх нас старших і молодших.

Члени танцювальної групи з філії ОДУМ-у в Лондоні, Онт., які, хоч і початківці, виявили своє вміння щиро й гарно. Приємною несподіванкою була декламація старшої пані з Лондону, Онт., під назвою "Як було на Україні колись і тепер"..., яка з глибоким відчуттям представила слухачам картину краси України і того жахливого стану, в якому вона є сьогодні.

Ансамбль бандуристів з Детройту під керівництвом відомого бандуриста-віртуоза Петра Китастого, керівника Кадрів Капелі Бандуристів ім. Т. Г. Шевченка, чарував присутніх своєю грою і сольоспівом Павла Писаренка.

Народні танці, а спеціально, коли вони виконані одумівським танцювальним ансамблем "Веснянкою" з Торонта під керівництвом маєстра М. Балдецького, захоплюють всіх, без винятку: і тих, хто любить рухи танку, і тих, хто любить народні мелодії танців, і тих, хто любується красою рідного українського строю. У "Веснянці" все це з'єднане в одно. "Веснянка" — це шедевр, це ритм класичного балету, покритого серпанком традиційності народного танку... Ми бачили виконання Гопака багато разів — і цього разу здавалося, що ми бачимо вперше ту живучість і степову широчину... безмежну кількість рухів, скординованих досконало маєстром М. Балдецьким, якого, хоч і не видно було фізично між його учнями, але все ж таки його присутність там відчували. Фінал — це бурхливий рух квітів, барвистих, живих, маєстатичних, тому заля громіла, глядачі бажали ще... І "Веснянка" знову чарувала... Це було піднесення, заохота і тому про такі речі легко і пріємно писати...

ОДУМ перший започаткував Кобзарські Табори. І цього року таких таборів у США і Канаді під патронатом Капелі Бандуристів ім. Т. Г. Шевченка було п'ять. З них два були на одумівських оселях у США — оселя "Київ" і Канада — оселя "Україна".

На закінчення прекрасного Концерту був виступ збірного ансамблю учасників цьогорічних кобзарських таборів під керівництвом П. Китастого. Понад 25 бандуристів вдарили по струнах і залунав одумівський марш на слова надхненика ОДУМ-у І. П. Багряного і музики маєстра — композитора Г. Т. Китастого, "Буде бій..." — зунало ясно, гордо, відверто.. Буде бій за Україну "ясну як зоря"..., Буде бій, чуєш, Україно, —

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ

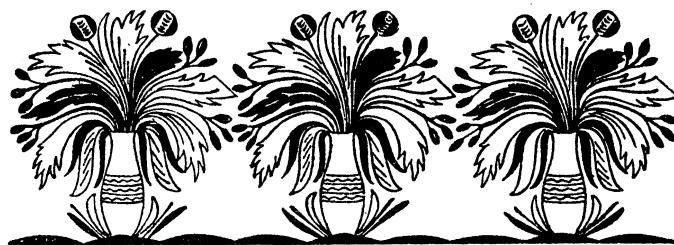
"МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО

(з нагоди свята Різдва Христового)

Павло і Ліна Дрозд	\$50.00
Андрій і Віра Ліщина	30.00
Іван і Зіна Корець	25.00
Орест і Марина Токар	25.00
Юрій і Олена Лисик (Ошава)	25.00
Володимир і Валентина Корж	25.00
Ніна Козій	25.00
Іван Гловацький	25.00
Антін і Стефанія Роговські	20.00
Дмитро і Марія Губка (Ніагара Фалс)	20.00
Бад і Дарія Бродгед (Гамільтон)	20.00
Панас Степура з родиною	20.00
Василіна Богдан	20.00
Марія Сєцінська	20.00
Марта Савченко	20.00
Петро і Ольга Неліпа	15.00
Федір і Валентина Лавринюк	10.00

За фінансову підтримку всім щиро дякує

Головна Виходна Рада Коша Старших
Виходників ОДУМ-у в Канаді

мати... ми завжди з Тобою, ми з Вами, наші дорогі брати і сестри...

"Якщо Ти любиш..." — як останній акорд зустрічі зунало величаво, могутньо... Юначе, юнко, "якщо Ти любиш", ставай у ряди українських молодечих організацій. Їх є аж три — маєш до вибору. Не плантайся, але крокуй вперед з почуттям обов'язку, з почуттям відповідальнosti. Ми програли у 1918-му році тому, що більшість з нас пленталися, а не ставали в ряди, організовані ряди української стихії..

**

30-ть років проминуло дуже скоро. Ювілейні святкування ОДУМ-ом також проминули скоро: величавий З'їзд в Українському Пантеоні в Бавнд Брук, ювілейні численні табори молоді ОДУМ-у і незабутня зустріч на "Україні", де всюди видно було молодь так, що старших знайомих вже було тяжче знайти в молодецькій метушні... 30-ть років впертої праці, часами з дуже великими перешкодами... Перебороли. І нас перших вітав тепло Український Пантеон. Тож на многій і благій літі ОДУМ-ові.

Наталка ЛИСА

БУДЬМО ЧЕСНІ, ВІДПОВІДЛЬНІ І ПРАЦЬОВИТИ!

Слово на бенкеті з нагоди 30-ліття ОДУМ-у

Ми зібралися тут сьогодні, щоб відзначити 30-ліття нашої організації. Подія дуже важлива, і заслуговує на відзначення. 30 років є дуже довгим періодом у житті. Дивлячись на нього, ми можемо сказати, що ОДУМ досягнув значних успіхів, про які вже не раз говорилося і писалося. Особливо звертається увагу на наші мистецькі групи, відпочинкові та виховничі табори, спортивні групи, юний ОДУМ, пресу, друк журналів, книжок та інше. Отже в підсумку, наші досягнення є досить значні. Але я не можу заличити себе до тих, яким належиться похвала за прогрес і успіхи ОДУМ-у. Моя активна участь у ньому не довше чотирьох років. Тому сьогодні я радше буду говорити про те, що дав ОДУМ для мене і що я можу дати для ОДУМ-у, дивлячись на майбутнє.

Що ж є те, найголовніше, що дав мені ОДУМ?

Я можу сказати, що я є дуже задоволена своїм членством в ОДУМ-і. Через ОДУМ я найперше пізнала більше про себе, про народ, з якого я походжу, з його багатою спадщиною та культурою. Я маю багато друзів, які будуть моїми друзями на ціле життя. Отже в ОДУМ-і я пізнала те, що стало для мене найціннішим: мое українство. Це прийшло непомітно з роками, і лише цього літа я найбільше відчула важливість якраз того, що ми називаємо спільним означенням: українське походження.

Перебуваючи цього літа в південно-американській країні Перу як exchange student, я була майже цілковито відірвана від української громади і моєї родини. Моїм єдиним контактом були листи з дому, декілька книжок та інші дрібніші речі, які я мала з собою. Кажуть, що далека відстань дає відчути глибше те, що для тебе є дороге. І це якраз я відчула, будучи далеко від свого рідного. Я відчула брак друзів, літніх таборів молоді, з'їздів, на які ми всі зираємося. Це все, що ми тут вважаємо щоденним і можливо буденним. Мое літо було інакше, неповне. Я переконалася, що українська частина мене була настільки сильна, що без неї мое життя буде порожнє. Мої батьки дали мені потрібний ґрунт і спрямування. ОДУМ дав мені широку можливість відчувати, плакати, і виявляти мое українство. Я сподіваюся, що мої друзі мають такі самі почування, що бути українцем це не значить бути лише українцем з походженням. Це повинно означати активну ціль, частину нашого життя, нашого характеру.

Дивлячись на майбутнє, я думаю, що і я і всі ми повинні приділяти більше уваги і брати участь у праці українського суспільства. Я сподіваюся, що через мое власне бажання працювати в нім, я зможу також вплинути на своїх друзів, і притягнути їх до праці в нім.

Наталка Лиса промовляє на бенкеті

Оселя "Україна", 30 серпня 1980 р.
Фото Ол. Пошиванника

Наталка Лиса весною 1980 р. закінчила з відзначенням середню школу і тепер навчається на комерційному факультеті Сен Томас коледжу в Сен Пол, Міннесота, США. Вона 12 років є членом ОДУМ-у. В 1978 році закінчила Табір Виховників і працювала два роки виховницею з юними одумівцями в філії і на таборах. Є членом Капелі бандуристів ОДУМ-у та українського танцювального ансамблю в Міннеаполіс, як рівно ж заступником голови філії. Вліті 1980 року перебувала три місяці в Лімі, Перу, як американський польовий студент-працівник.

В ОДУМ-і ми повинні особливо плекати серед молоді гордість бути українцем. Ми повинні поширювати коло нашої активної молоді для тіснішого співжиття та дружби між собою. Разом ми зможемо створити більше, зуміємо зробити нашу організацію сильнішою і живучою. З особливою увагою ми повинні відноситися до праці в філіях ОДУМ-у та юного ОДУМ-у. Від них залежить доля ОДУМ-у. Мені здається, що цю ділянку ми часто занедбуємо. Ми більше звертаємо увагу на зустрічі, з'їзди, літні табори. Вони також важливі, але без сильних і активних філій вони не матимуть великого значення.

Я також вірю, що нова генерація одумівців, по-

волі, але з певністю входитиме в ядро керівництва ОДУМ-у. Вже прийшов на це час. Ми повинні перебрати відповіальність за ОДУМ, розумно використовуючи в нашій праці допомогу і пораду наших більш досвідчених старших друзів.

Я також думаю, що виростаючи з рядів юного ОДУМ-у і стаючи дійсними членами, та особливо закінчуячи курси виховників Юного ОДУМ-у, ми повинні мати такі самі почування, як кожен з нас має переходячи градуацію зі своїх гай-скул. Ми входимо в життя повне нових реальностей і відповіальностей. Я хочу тут передати вам кілька слів, які виголосив мій директор середньої школи з нагоди градуації моєї класи, і які мені особливо сподобалися:

"В житті, в яке вступаєте, можна мати успіхи, або впасті. Ніхто не хоче падати. Але щоб мати

успіхи, треба ніколи не забувати три головні підстави успіху: чесність, відповіальність, праця".

ОДУМ проіснував 30. років лише тому, що в ньому були люди, які знали про ці підстави. Вони їх виконали. Якщо ми будемо пам'ятати і відноситися до праці в ОДУМ-і з почуттям відповіальності та чесності — тоді ми виконаємо те, до чого кличе нас ОДУМ: жити і працювати для добра українського народу.

З цими думками, я дивлюся на майбутнє з великим оптимізмом і надією. Моя генерація в ОДУМ-і виростає на ґрунті, який створили інші. Це дає надію, що наш прогрес до вищої мети буде легший. Я сподіваюся, що моя генерація в ОДУМ-і виявить досить енергії та ентузіазму в напрямі до цієї мети. Тому я думаю, що наш прогрес на наступні 30 років повинен бути ще більший, ніж в перші 30.

О. КОШ

ВІДЗНАЧЕННЯ 30-ЛІТТЯ ОДУМ-У В ТОРОНТО

Юна одумівка Тамара Дрозд співає пісню "Ялинка"

Торонто, 30 листопада 1980 р.
Фото Ів. Короля

В неділю 30-го листопада 1980 р. Торонтський ОДУМ відзначив своє 30-ліття, величавим концертом, на якому виступали: відомий чоловічий хор "Бурлак", одумівський ансамбль бандуристів ім. Гнати Хоткевича, і танцювальний ансамбль ОДУМ-у "Веснянка". Концерт розпочався о 3:30 по обіді коротким привітом, який склав голова організації в Канаді Ол. Харченко.

Концертну залю Центральної Технічної школи заповнили біля 700 осіб глядачів. На сцені красувалась Ювілейна одумівська емблема роботи Марії Критюк. Першою точкою був виступ ансамблю бандуристів, які заграли в'язанку народних пісень, та твори українських композиторів. Це витворило гарний настрій серед публіки, бо ж бандура має в собі щось чаруюче для українського слухача. Ансамбль ім. Гнати Хоткевича є

найстаршим ансамблем бандуристів у Канаді, всі інші, які сьогодні є, були створені пізніше. Не диво, що одумівський ансамбль користується великою популярністю серед української публіки, і мабуть ще більшою популярністю серед англомовної. Репертуар ансамблю великий, починаючи від народної музики (думи, народні пісні й мелодії) включає твори класиків (у першій точці ансамбль заграв Гавот Миколи Лисенка, а в третьій точці Музичний Момент Ф. Шуберта), як також твори сучасних українських композиторів, наприклад Г. Китастого, та інших.

Ансамбль запрошує часто виступати з концертами як у Торонто, так і поза містом. Наприклад, у суботу 29-го листопада обидва ансамблі виступали з великим успіхом перед загально-канадською публікою в Бері, Онтаріо. Всі ці успіхи

Частина ансамблю бандурристів
ім. Г. Хоткевича
під час виступу на концерті

Фото Ів. Корця

завдячуємо мистецькому керівникові ансамблю, Валентині Родак, яка повністю віддає свій талант, знання, увагу, час та енергію для вдосконалення ансамблю. Валентина належить до тих людей, які знають таємницю, де брати необмежену кількість часу для виконування всіх своїх обов'язків. А до обов'язків, які вона взяла на себе "добрівільно", належать: обов'язки дружини, матері, господині, диригент хору при Катедрі св. Володимира в Торонто, радна Українського Братського Союзу, керівник ансамблю бандурристів, студентка Торонтського університету (вивчає літературу), диктор одумівської радіопрограми, член редколегії журналу "Молода Україна" та інші. В праці з ансамблем їй допомагають заступники: Ольга Маркус і Василь Корець.

Другою точкою концерту був виступ одумівського танцювального ансамблю "Веснянка", який виконав "Подільський рушничок". Треба бути любителем музики, щоб насолоджуватися грою на музикальних інструментах; бажано розуміти мову, щоб з приємністю сприймати пісню; і лише треба бути присутнім або бачити на екрані, щоб захоплюватися такими ансамблями як "Веснянка". За своє понад п'ятнадцятьрічне існування цей ансамбль бачили, дослівно, мільйони глядачів, як на концертах, так і на телебаченні.

Мистецький керівник ансамблю, хореограф Микола Балдецький не задоволяється досягнутим, він постійно шукає все нових і нових кроків, нових танків, і нових успіхів. Він багато вимагає від танцюристів, особливо, коли йдеться про поведінку, але за це танцюристи шанують і люблять його. Миколі допомагають його доньки Олена та Марія, як на пробах, так із новими танками, але з українськими народними строями найбільше має до діла його дружина Гейзел. Хоч вона англійка, проте вона добре розуміється на українських вишивках, і сама чудово вишиває.

Пан професор Михайло Муха, колишній Голова Вищоної Ради Юного ОДУМ-у, а тепер голова Братства св. Володимира привітав одумівську родину з 30-літтям, склав дар на потреби ОДУМ-у та подарував табльо українських письменників для відновленої домівки.

У першій частині хор "Бурлака" виконав три пісні. Виконав бездоганно. Прекрасно. Хоч хор

зорганізувався в Італії 35 років тому, сьогоднішній склад його є відносно молодий, а ті старші співаки, що співають в хорі мабуть від самого початку, доповнюють і любов до української пісні, і до історії, і до народу. Після третьої пісні (а була то пісня про Україну) мала бути перерва, але... на сцені знову з'явився Ол. Харченко і повідомив, що завітав на концерт гість Валентин Мороз. Публіка привітала гостя сильними оплесками. Валентин Мороз у свою чергу привітав одумівців з ювілеем організації і погодився після концерту розповісти дещо про Мадрідську конференцію, з якої він щойно повернувся. Хор запівав присвячену Валентинові Морозові пісню про Дніпро, після чого оплески перейшли в овациі... Валентин Мороз подякував диригентові хору Олегові Хмелеві, потиснувши руку, і подякував хористам під ще рясніші і сильніші оплески публіки.

Друга частина концерту була ще успішніша,

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

У ПРАЦІ, в грі з іншими – форму-

ється характер молоді.

мабуть тому, що публіка і артисти (виконавці) більше познайомилися в першій частині. Виконавці відчували, що вдячні слухачі і глядачі сприймають їх з приємністю, а тому виконували свої точки якнайкраще.

Танцювальний ансамбль виконав "Київський гопак". Усі танцюристи ансамблю — молоді, гарні, жживі, з великим досвідом, своє діло знають, в прекрасних багатокольорових українських строях, на відповідно освітленій сцені, полонили публіку Київським гопаком, який розучила Маруся Балдецька.

У другій точці члени ансамблю бандуристів заспівали українську народну пісню "Ой у полі могила", під акомпанімент молодих бандуристів: Василя й Тараса Корців і Тараса Родака. Хоч сама назва пісні навіває смуток, проте спів і гра на бандурах членів ансамблю нагадали колишній одумівський хор, "Молоду Україну", яким також диригувала Валентина Родак. Хор нараховував коло ста осіб співаків і бандуристів. Один з більших останніх виступів хору був на святі століття Канади, в Монреалі, на Експо в 1967 році.

Дуже міле враження зробила своїм співом наймолодша солістка ансамблю, Тамара Дрозд, проспівавши дитячу-святкову пісню "Ялинку", під

акомпанімент бандур і приспів решти членів ансамблю.

Кульмінаційною точкою другої частини концерту був "Марш молоді" на слова Івана Багряного музика Григорія Китастого, у виконанні чоловічого хору "Бурлака", у супроводі ансамблю бандуристів. Якби цей марш попав на платівку, в тому ж виконанні, це була б дуже гарна і бажана річ. Концерт закінчився гопаком, який глядачі тричі вимагали повторення.

Після концерту Валентин Мороз розповів про його участь у протестаційних акціях у Мадріді, під час конференції. До запитів і дискусій не дійшло, з огляду на пізній час.

Варто затримати на згадку програму концерту, мистецьке оформлення якої виконала Валентина Родак. Програмка прикрашена двома одумівськими емблемами, повністю подає дані про концерт, учасників, назви і джерела мистецьких творів, виконаних на концерті, як також одумівські оголошення, та марш одумівського юнацтва, Яра Славутича.

За організаційну діяльність, пов'язану з концертом належить щира подяка Петрові Родакові. Він добровільно взяв на себе ці обов'язки, і довів справу до успішного завершення.

Я. ЛЕВКО

ПОЇЗДКА В ЛОНДОН

На Ювілейну Зустріч ми їхали автобусом. Дорога відома, краєвиди знайомі, а до того ж розмова між пасажирами не клеїлась.

Коло мене сидів Трохим, і байдуже дивився на оточення. Пані Калина попросила його розповісти щось цікаве. Він спочатку відмовлявся тим, що він нічого цікавого не знає, але пані Калина не була з тих, що легко здають позицію, і своє прохання підсилила. Трохим, якого в нас усіх знають, в розмові ховає усмішку під вус. Він середнього віку й росту, зі всіма за панібрата, монотонно почав розповідати про бувальщину. Мені ще ніколи не приходилося слухати його довгих розповідей, тому я уважно слухав.

Це діялось давно, ... давно ... ще за часів сивої, пресивої давнини, коли вже не було війни, і була воля, і УНРРА, і Хартія була молодою, великою, талановитою. Тому, що в неї так і ройились геніяльні думки, то вона й придумала збудувати корабель. Майстри довго не мудрували, і взялися мерщій за роботу (в тій ері люди як бралися за роботу, то вони її й кінчали), і в короткому часі з'явився гарненький кораблик, не те, щоб він був дуже великий, а проте й не малий. Вітрила правда, величенькі, мабуть, аж занадто, бо треба було б доброї погоді для того, щоб корабель набрав бажаної швидкості. Але твір готовий... Почали

думати над тим: де має плавати новостворений? кого має возити? як назвати? І на багато інших питань треба було в поспіху знайти відповіді. Маршрут визначили найперше — корабель має курсувати між островами Терпінієм і Майбутнім. Назви географічні, точно на мапі зазначені, а до того й потреба в кораблі на рідному обрії довго відчувалась. Погодились також, щоб корабель довіз естафету до острова Майбутнього. Щодо пасажирів, рішили брати всіх бажаючих, у кого серце українське, без виїмків усіх, але на демократичних засадах.

А з назвою було найтяжче. На хрестини з'їхалося багато народу, різні були пропозиції назв. Бо всі думали. Думи! О думи! О, думи! Так і назвали "Молодь". Цю назву запропонував головний конструктор, і Хартія погодилася, вона міркувала так — "Називайте як собі бажаєте, а в залогу я дам таки своїх людей". Так і сталося... Перший рейс нового корабля визначався тим, що вся залога включно з капітаном, були призначенні Хартією. І що ж здивувало світ? А ось що — чим даліше "Молодь" відплівав від острова Терпінієго, тим більша паніка піднімалася між залогою. Це пояснювалося тим, що сама Хартія залишалася на острові Терпінієм, і залога не могла витримувати розлуки.

Першим кинувся у воду капітан і самотужки поплив до острова, а за ним і залога один за одним, скакали, хто з лівого борту, а хто з правого і добравшись до берега і діток своїх на інші кораблики повмощали.

Посажири лишившись без капітана і без залоги, швидко взялися за науку, щоб пізнати морське ремесло і якось тримати корабель на воді, у бажаному напрямку до Майбутнього. "Молодь" плавав рівно десять тисяч дев'ятсот п'ятдесяти днів і ночей. Мінялися капітани і лоцмани... і були бурі і громи... не раз вода заливалася борти, всю палубу, і в небезпеках гартувалася нова молода залога, і завзяті керманичі міцно тримали кермо корабля у своїх дужих руках, щоб "Молодь" не сів на міліну у смердючому заливі Асиміляції, щоб не розбився на щепки об скелі острова Чварів, щоб не загинув у трикутнику Декадентства, щоб прямував до Майбутнього.

Слава вам, капітани і лоцмани! І вам слава, чесні моряки! За службу вірну! За хист! За витривалість! За щирість і відданість! Слава!!!

Отож, після довгого плавання, 4-го липня, тисяча дев'ятсот вісімдесятого року, корабель прибув до тихої гавані Баунд Брук, і став на якір, щоб посажири могли відчути під ногами землю, обміркувати свої пляни майбутніх мандрів, а також поклонились у пошані пам'яті тих, що спочивають у пантеоні.

Для обговорення важливих питань скликали ширші наради. Тому, що молодь старших шанує, то й слово тримав першим найстарший. Він згадав, що на світі було колись гарно, і сонце ясніше світило, і люди були веселіші, і трава зеленіша, і Хартія славою пишалася... а тепер нездужає, прислала мене, особистого лікаря, засвідчити всім посажирам ушануваннячко, і побажати успіхів у мандрах до Майбутнього, та ще пригадати обов'язки посажирів до неї. Після цього якийсь із високості сказав — "Так таки так, точнісінько так".

Інші загукали — "Хай скаже слово Вихор, капітан хай скаже слово!". На середину вийшов певною ходою, загорілій на вітрах, на щоці довгий шрам (колись піратом був), підняв руку, почав...: "Молітесь браті, молітесь, за долю "Молоді" молітесь, святою мовою великих предків наших, славних запорожців, козаків і гетьманів, і може ласка Божа нам допоможе довезти естафету з рук наших великих князів до Майбутнього". "Добре кажеш, Вихоре", — загукали з натовпу. "Правда! Правда!" "Хай скажуть наймолодші!" — загукали інші. Аж тут з'явився молодий, гарний, розумний, називався — Яків Дим. Погрався рідними словами, а потім сказав по-англійському — "Якщо ви хочете говорити по-своєму, ви нацисти, ті, що одружуються з собі подібними — вони расисти, а ще ті, що люблять Молодь — то шовіністи. Так каже світова рада змовників. Баста, крапка і всьому капут". По тих словах ті нарікали, ті плакали, а ті мовчали, а хтось добавив — "Давайте веселитись, бенкетувати, їсти, пити, співати, танцювати, аби не журились". Так і зробили. Але й тут найшлися майстри до слова. Якийсь, не то військовий, не то цивільний, вів

ЗВЕРНЕННЯ!

Сповняється тридцять років від появи журнала "Молода Україна". Щоб корисну працю, міг наш журнал і далі виконувати, потрібно фінансової підтримки.

Це не є таємниця, що в теперішніх економічних тяжких умовах більшість української преси є в скрутному стані, і мусить змагатися за своє існування.

Тому звертаємось до кожного передплатника, кому не є байдужа доля нашого журнала, підтримати його своїми пожертвами та поширювати серед своїх приятелів і знайомих.

Звертаємось до всіх людей доброї волі стати передплатниками журнала "Молода Україна", та вислати свою коляду на пресовий фонд "Молодої України".

Маємо надію, що наші передплатники повністю підтримають цей заклик.

Імена жертвовавців будуть подані в журналі. Коляду просимо слати на адресу "Молодої України".

ОСОБИ, ЩО ДОТЕПЕР СКЛАЛИ КОЛЯДУ НА ЖУРНАЛ "МОЛОДА УКРАЇНА"

Володимир Корженівський, Торонто, Онт.	\$10.00
Віктор Педенко, Торнгіл, Онт.	10.00
Іван Корець, Торонто, Онт.	10.00
Рая Мачула, Торонто, Онт.	10.00
Федір Корсунь, Філадельфія, США	5.00

Всім щира подяка!

ДОПОМАГАЙТЕ, цікавтесь своїми дітьми — дайте їм нагоду проявити себе в рядах ОДУМ-у!

довгу рацію, а на кінець порадив — "Витворювати, поширювати, виробляти і тримати світову опінію. І буде все гаразд". Закінчив, повернувся, і пішов. Трохим хотів ще розповідати, але його перебила пані Калина — "Я думала, що ти щось пущне розкажеш, а ти теревенив про хто зна що!" "А проте ми вже й приїхали" — оправдувається розповідач, "ось і брама нашої оселі". На лебедях воротах було написано — УКРАЇНА — ОСЕЛЯ ОДУМ-у.

О. Ш.

НА ОСЕЛІ ОДУМ-У ВІДБУВСЯ УСПІШНИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБОР

Біля двісті осіб — батьків і гостей — були учасниками прекрасного концерту Кобзарського табору на оселі ОДУМ-у "Київ" в Аккорд, Н. І., який відбувся в суботу 16-го серпня 1980 р. Цей концерт — це був вислід наполегливої праці таборовиків — молодих кобзарів — і інструкторів під проводом Петра Гурського як керівника й адміністратора цього восьмого, з черги, табору на цій оселі.

Тридцять дев'ять молодих бандуристів, з яких майже половина, всього лише два тижні тому, розпочали науку кобзарського мистецтва, разом із своїми інструкторами звучали як одна бандура. Це була приємність, насолода і гордість за нашу українську унікальну культуру й за наших молодих ентузіястів, які з природного покликання посвячують свій час відпочинку мозолистій праці розвитку й поширення рідного мистецтва. А що ж може бути краще як своє рідне!

Адміністрація табору

Керівником і адміністратором Кобзарського табору був заслужений одумізький діяч інж. Петро Гурський, який також однією з інструкторів. Мистецькою душою табору був наш славний маestro Григорій Т. Китастий, диригент Капелі бандуристів ім. Т. Г. Шевченка і композитор. Інструкторами були: молодий член Капелі — третя генерація Китастих, Юліян Китастий; Юрко Метулинський, також член Капелі; Павло Гурський, член ансамблю бандуристів ім. В. Симоненка в Філадельфії; Таня і Леся Гурські, які були кілька літніми учасниками кобзарських таборів на оселі "Київ". Усі вони, як інструктори, виконали свою працю надзвичайно успішно, про що може потвердити кожний, хто був на фінальному концерти.

Команда табору складалася з молодих одумівців на чолі з комендантом Олександром Непрічем. Гаяля Гурська, Наталя Павленко і Петро Піддубний — члени команди. Вони усередно дбають про таборовий порядок та розвагову частину таборового життя.

Учасники

Тут були одумівці, пластиуни, сумівці й інші неприналежні до жодної молодечої української організації. Всі вони по братерському разом спали, мріяли, працювали, змагалися в спорті й забавлялися.

Було шістнадцять осіб членів Школи Кобзарського Мистецтва, яка на терені метрополітарного Нью Йорку вже багато принесла гарної слави серед американського суспільства нашій україн-

На кобзарському таборі.
Зліва: Василь Корець, Оксана Метулинська і Петро Китастий.

ській справі, нашему рідному мистецтву. Ця школа працює під керівництвом її адміністратора Миколи Чорного, який надзвичайно багато вкладає свого хисту, а головне посвята, для розголосу українського мистецтва. Його щиру відданість тій справі можна було ясно відчути у привіті, який він надіслав для учасників цього 8-го кобзарського табору.

Крім того, був ще привіт від Кобзарського табору, який відбувався на оселі УПЦеркви "Всіх Святих" біля Пітсбургу в Пенсильванії.

Зміст концерту

Зміст концерту був цікавий і різноманітний, а програмою, як звичайно, вміло й дотепно, керував Юліян Китастий. Деякі точки, очевидно, виконували всі учасники, а деякі вимагали більше вправних рук і знання. Як звичайно, в програмі були народні ліричні твори — "Сонце низенько", "Ой за гаєм, гаєм", "Пливе човен", "Ой у полі могила" — милозвучність народної

музики, мови й молодих свіжих голосів дійсно милувало слухачів.

"Потоп" Леонтовича, хоч і складна річ, але була виконана дуже добре на тлі сольо Ю. Китастого.

Багатьом з нас лоскотали мрії про рідний Київ і Дніпро, слухаючи чудесний твір на слова Ліди Китастої з музичним оформленням Петра Китастого "Київський вальс". Наша бандура має дійсно широкий діапазон — на ній виконує Петро Гурський історичний твір "1791-го року" і класичний твір італійського композитора Пищетті, який виконав Юліян Китастий.

Як музичний відгомін таборова група дівчат (шість) під акомпанімент бандури Іллі Гурського виконала дуже гарно дві ліричні популярні пісні "Сонце гріє" і "Мавка". Не одному з нас в той момент з'явилася наша Батьківщина мавкою...

Не меншою прикрасою концерту були пісні жартівливого жанру: "Кучерява Катерина" вико-

нували всі учасники табору і "Ой знати, знали..." реалістично-жартівлива у виконанні Ю. Китастого.

До геніальних композицій Г. Т. Китастого безсумнівно належить твір "Гомін степів", який виконано групою бандуристів... Ну, очевидно, не можна не включити в програму концерту бандуристів пісню бандуриста "Взяв би я бандуру". Це було як звичайно прекрасне закінчення. Понад одногодинний концерт здавалося тривав всього п'ятнадцять хвилин.

**

Провід ОДУМ-у вважає, що вивчення народного мистецтва, як танці, бандура — це один з найголовніших відтинків праці з молоддю. І тому через це ОДУМ був першим, який заініціював ансамблі юних бандуристів, включно з кобзарськими таборами, багато років тому у тісній співпраці з нашим славним маєстром Г. Т. Китастим.

Цей початок увінчався успіхом!

ПРОЗОРІ СЛОВА

Багато слів загубили своє первісне значення. Існує наука, яка досліджує історію слів і відкопує їх первісне значення. Ця наука зветься етимологією, а науковці, які займаються етимологією, звуться етимологами.

Етимологія — це грецьке слово, воно означає частину граматики, що розглядає утворення слів. Та є слова, значення яких не є загадкою і люди знають точне їх значення.

Помідор із лат. (іт. і фр.) помі-д'-оре яблуко-з-золота, або золоте яблуко.

Слово веранда — італійське — прибудована до будинку галерія або осаджена виткими ростлинами, великий ганок. Якщо взяти під увагу, що "вердансу" означає зелень, то веранда і має значення обросла зеленню.

Французьке слово — алея — дорога, вулиця, обсаджена обабіч деревами, кущами або квітами. Очевидно, тут відпало спочатку "г", а було "галея", "галя", прорубана лісна дорога, проголений прохід у лісі.

Алмаз — арабське слово — означає діамант, той, що не ломиться — а-ломаз (не-ломиться). Слово журнал — французьке — це денник — жур — день, а слово жур із сур-санскритського слова — сонце. Наше алло взяте з англійського — галло — що означає світло, вітаю! Гелена має корінь "гел" — світло.

Аргентіна має свою назву від слова — аргентум, срібло, переклад: срібна країна. Гори Гімалаї — гіма- (зима, сніги), лаї — країна, місце, пристановище. Пристановище снігів (обитель снігів).

Барометр — по-грецькому прилад для мірення тиснення повітря, яке залежить від кількості во-

дяної пари у повітрі. Баро-метр, баро (пара, вода), метр — те, що міряє. Атеїст — по-грецькому — Тео — Бог, атеїст — це безбожник, а атеїзм — це безбожництво, тут приrostок "без" передано при допомозі одної літери "а".

Астрологія гр. — старовинна назва науки про зірки (астра) зоря.

З цього ж слова походить і Австралія, або країна, де сходить південна зірка.

Атом — гр. (атом) — не подільний, частку "не" в цьому слові передано через одну літеру "а". Наше слово — айстри — походить із слова "астра" гр. — зоря.

Зібрала Віра ВОРСКЛО

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

**УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.**

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

Дмитро ЯКУТА

УКРАЇНСЬКА ДІЯСПОРА І ПЕРСПЕКТИВИ ОДУМ-У В НАСТУПНІМ ДЕСЯТИЛІТТІ*)

(Думки третього одумівського покоління. Доповідь, виголошена на Панелі Ювілейного З'їзду ОДУМ-у США й Канади, 5-го липня 1980 року в Баунд Брук, Н. Дж.).

Ця дискусія про ОДУМ у 80-их роках є базована на моїй діяльності в українському середовищі Північної Америки та подає раніш не висловлене становище молодшої генерації. Подано загальну позицію, яку висловили б більшість членів молодшої генерації ОДУМ-у. В більшості аналізи подаю свої думки про соціальні процеси нашого середовища. На жаль, мало хто може із глибоким знанням говорити про зв'язки між більшістю і меншістю та асиміляційним процесом. Але ці теми важні і для дальнього розвитку і динамічного існування нашої громади.

Тут вживано терміни "старша генерація" і "нова генерація", не для підкреслення розбіжностей між генераціями, але тому, що від віку найбільше залежить відчуття етнічності і знання мови. Мабуть всім відомо, без допомоги соціологів, що є велика різниця між членами нашого середовища, що народилися в Полтаві, й тими, що народилися в Торонті, Канаді.

Покищо наше суспільство завжди було пов'язане генераційно з Україною. Після Другої світової війни, цей зв'язок був посиленний новим напливом емігрантів. Ще одного такого напливу напевно не буде, і в 1980-их роках понад 90% членства будуть роджені в Північній Америці. Треба розглянути, чи ми зможемо розвинути динамічну українську культуру в Північній Америці, чи засимілюємося у багатокультурне населення, де культурна спадщина неважна.

На початку цього століття, майже всі українці в Північній Америці жили по селях чи на фармах. Від Другої світової війни зміна населення від селянського до міського настільки замітна, наскільки й зміна переваги "тут-роджених" над "там-родженими". Переселення українців із села до міста вища пропорційно від національної норми. До кінця 80-их років, ми будемо переважно жити в містах. Як тоді пояснювати молодим наші звичаї, які пов'язані з рільництвом, природою, парами року — взагалі з селянством, коли живемо у місцевому, технологічно розвинутому суспільстві?

Щоб глибоко не входити у статистику, згадаю тільки три ділянки: збереження мови, релігійну приналежність і мішані подружжя.

Згідно державної статистики, до кінця 80-их років, відсоток українців у Канаді, що вживавти-

муть українську мову, як домашню розговірну мову, спаде до між 0 і 5%. Наші люди не хочуть визнати, що мимо всіх старань, загублення мови є величезна проблема. Дивлячись на ці дані, чи ми можемо далі триматися пояснення етнічності базованого майже виключно на знанні мови?

Щодо мішаних подружж, як ми погодимося з фактами, що у 80-их роках тільки 20% українців Канади одружається з українцями, і тільки 50% українців належатимуть до українських парафій. 80-ті роки — доба великих змін у нашему середовищі. Ми можемо піти назустріч цим змінам і ними укріпити себе. Інакше, дальший процес повністю знищить наше суспільство.

В цей час хочу сказати кілька слів про зміну. Багато людей з гордістю вказують на минулі досягнення — і слушно, бо всі їхні надбання були потрібні й підходили до обставин і вимог часу. Але в майбутньому так само йти не можна. Усім, окрім "супер-націоналістів", "мовних шовіністів" і "противників мішаних подружж", зрозуміла конечність зміни. Ці люди є пов'язані з ідеологією минулого, з якою вони далі живуть. 1980-ті роки — це початок майбутнього. Треба зробити перший крок — визнати потребу на зміну. Постараюся дати на це підстави.

Поруч різних статистичних даних, проблема втрачення мови настільки важна, що насамперед до неї звертається. Тому й говорю до вас сьогодні по англійському. Повторюю, що за 10 років менше ніж 20% українців говоритимуть по-українському, а може тільки 5% плавно володітимуть нею. Але 98% говорять по-англійському, переважно нарівні випускника середньої школи. Тож чому настоюємо, що знання української мови є засадniche для приналежності до громади? Це тільки тому, що так прийнято.

Я не буду заперечувати твердження нашого суспільства, що мова є середником культури. Навіть піду далі, й скажу, що мова й культура є нерозрідільні, та є найбільшими досягненнями людей. Сама функція мислення пов'язана з мовою. З цим сперечатися не можна.

Але не можна казати, що українське суспільство засимілюється, якщо не будемо підкреслювати знання української мови. Ті, що це кажуть, не розрізняють поняття "культури і суспільства" та "особи і суспільства". Мова існуватиме, як довго в родині учимуть батьки дітей, з покоління в покоління. Але чи суспільство може існувати, коли членство зменшується? Слід пам'ятати, що люди асимілюються (або протилежне), але не громада. Громада розходитьсь, або наново орга-

*) Англійський текст цієї доповіді був друкований в грудневім числі.

нізується. Продовжуючи думку — мова не є основна для існування громади — громада може бути й англо-українська. Тоді більше залишилося б активних людей у громаді й забезпечили б її дальше існування. А особи завжди будуть у кожному поколінні, що знатимуть українську мову, вивчатимуть її через здібність, охоту, потребу, місце населення чи інші чинники. Тому, якщо існуватиме громада, то буде і мова, бо будуть люди, що зберігатимуть зв'язок із культурою.

Я тут часто згадую "наше середовище". Це неточний термін. Для основників ОДУМ-у, наше середовище — це група людей, що були і є прямо зв'язані з Україною. Парадоксально, хоч головна суть існування цих осіб є Україна, вони не мали прямих контактів з Україною вже понад 30 років, з політичних причин, хоч саме їхнє існування, мова, мислення і поводження пов'язані з старим краєм. Всупереч цьому, для молодшої генерації, старий край вже не є центром їхнього буття. Молоді люди, народжені в Північній Америці, є думками і ділом тут. Україна ніколи не буде причиною нашого існування, хоч ми не зможемо забути про обставини там, як довго будемо членами цього середовища.

Подібно, моє покоління не думає про "свободу Україні" так само, як старші. Тільки екстремісти мабуть сподіваються розпочинати визвольну боротьбу. Багато нас сказали б, що таке рішення може зробити тільки молодь, що тепер живе в Україні.

На загал політична ідеологія суспільства змінилася для молодшого покоління. Іронічно, завданням цієї молодшої генерації, що не є прямо народженням пов'язана з Україною, мабуть, буде нав'язування з Україною прямих зв'язків, що їх втратили наші батьки сорок років тому. Це можливе в наслідок змін в ідеології суспільства. Як я казав, наше покоління є пов'язане з Північною Америкою і загально теперішня молодь відкидає старокрайову еміграційну політику, може й не цілком справедливо. Якби дехто знайшов час ознайомитися з тією політикою, то так її не осуджував би. Але навіщо? Еміграційна політика, для нас тут-роджених, не є актуальна. Вона може мати для нас значення тільки тоді, коли оглянути на тлі сучасної канадської чи американської політики. Що тут зasadniche — це демократичні принципи, які є високо оцінені українським суспільством, а наші політичні організації продовжують своє існування, користуючись недемократичних зasad. Вони так не можуть reprезентувати наше суспільство, і наша громада буде чим раз більше відкидати недемократичні, нерепрезентативні рішення цих установ.

Зв'язок нашого суспільства з Україною є по-трібний для його існування. Цей зв'язок треба завжди передумувати, щоб він був актуальним, і нам, і Україні. Наше суспільство вже не є громадою політичних емігрантів — вірте мені, ми вже є рождені північно-американці. Але які мають бути контакти з Україною?

Наше завдання щодо України лишається таке саме: створення вільної української держави на наших з'єднаних землях. Але як ми, себто діяс-

пора, може у цьому допомогти? Чи є щось таке, що ми, поза межами України, можемо виконати для успішного досягнення цієї мети? Без такого завдання, наша громада не може брати участі у цій історичній боротьбі.

Можна сказати, що перед нашою громадою стоїть одне історичне завдання: бути вільним представником, через якого увесь світ знатиме про Україну, про її переживання, про знушення над нею — приготувати шлях, щоб майбутня новостворена Українська Народна Республіка могла включитися у міжнародну політику. Зміни, які я пропоную, дозволять нам продовжувати цю справу. Але без змін, чи у 21-му столітті будуть люди, що хотітимуть це продовжувати?

Дотепер я говорив загально про українське суспільство, перед тим, як приступити до проблем ОДУМ-у. Але перше треба згадати необхідність існування динамічної українсько-канадської та українсько-американської культури. Дехто й досі не зрозумів, що передавання незмінної української культури через покоління — це замороження культури, а не її розвиток. Тільки динамічна культура може розвиватися, не треба її "тримати". Але можна створити суб-культуру, не виключно українську чи північно-американську, але живу культуру, що задовольнятиме потреби наших членів, що у 80-их роках будуть у більшості тут-роджені.

Статистика й загальні зауваги мусять бути пристосовані до одумівської дійсності практично. Я не сумніваюся, що ОДУМ, проіснувавши й розвиваючись успішно останніх 30 років, далі буде активним у 80-их роках, як і всі інші організації молоді. Але слід застосовитися, скільки українських організацій молоді ще існуватимуть у 2000 році. Перед тим, щоб дати висновок можливостей існування ОДУМ-у в 2000 році, хочу продискутувати одумівську організаційну структуру.

Від початку, ОДУМ існує, як добровільна організація. Членство є по бажанню — не вимагане. Усі ті, що працюють в ОДУМ-і — також є добровільні, бо винагороди за працю здебільша не отримують. Така добровільна структура була вистачальна у 50-их роках, але не тепер. Ми є виховна організація молоді, що доповнює культурні, спортивні, соціальні й наукові знання молоді. На мою думку, члени моого покоління хотіли б, щоб ці програми були більш різноманітні. Для цього потрібно професійної й спеціалізованої організації.

"Професіоналізація" ОДУМ-у могли б служити, як приклад для інших організацій молоді. Наша організація так вийде поза рівень добровільної організації і платитиме працівникам "плянувальникам". Навіть один платний працівник у році 1980-81 мав би великий вплив на якість одумівських програм у Північній Америці. З часом створилося б канцелярію з постійними працівниками, включаючи екзекутивного директора для координації праці філій, культ.-освітнього референта, спортивного референта і таборового референта. Хоч дехто сказав би, що це фінансово недосяжне — але це можливе, якби серйозно підійти до справи. Традиційно ми відкидаємо професіона-

лізм, спираючись на добровільність. Але з такою системою є багато подвоєння праці, некоординованої роботи, витрати фінансів і засобів. У майбутньому могла б створитися структура, яка б з'єднала найкращі прикмети добровільної дії і професійних услуг в одну суцільну організацію.

Тут також підкреслюю потребу на сильну централю ОДУМ-у. Організації, навіть демократичні, мусять мати сильний провід. Традиційно, ЦК чи ГУ не виконували такої ролі, знов через їх добровільну структуру.

Професіоналізація ОДУМ-у повинна існувати на всіх рівнях. Для цього потрібна співпраця з іншими організаціями молоді, чого покищо нема.

Щодо програм, дальший розвиток північноамериканської культури був би підсиленій таборами культури й кількаденними курсами, поза існуючими зайняттями.

У зв'язку з потребою обдумання наших відносин з Україною, я думаю, що ОДУМ повинен першим з організацій молоді організувати і апробувати групове подорожування в Україну для добра членства, незалежно від політичних обставин. Кожен член ОДУМ-у повинен мати нагоду побачити Україну, й мабуть усі мають на те бажання.

Я згадував, що наше суспільство дуже змінилось у 80-их роках. Треба признати потребу двомовності. Можемо наперед приготуватися або далі триматися тільки української мови і бути неприготованими на необхідну майбутність.

Питання мови доводить до питання про часописи. Потрібно новий журнал на доповнення "Молодої України", або змінити "М. У.". Тепер тяжко молоді передавати свої думки в цьому журналі, найбільше тому, що хоч вони говорять по-українському, мало з них знають мову настільки добре, щоб писати на рівні, який вимагає "Молода Україна".

На кінець — ОДУМ повинен активно працювати для демократизації наших загально-громадських організацій. Таким чином він поширюватиме свої ідеали і доведе, щоб ці організації були більш приступні всім. На конгресах КУК і УККА повинно бути по 50 делегатів-прихильників ОДУМ-у. Повинен бути натиск на зміни в правилах цих організацій, щоб зробити їх більш демократичними і репрезентативними.

У цій доповіді я старався подати виклик усім засадам одумівського існування. Будь-що менше було б несправедливим моїм ровесникам, які мусітимуть зустріти змагання 80-их років. ОДУМ 50-их років вже не існує — давно вже пішов у забуття. Наша організація тепер є засадничо інакша, ніж була тоді, хоч би тільки тому, що членство змінилося на тут-роджених. Ми мусимо зустріти й перебороти труднощі 80-их років, щоб існувати, як зорганізована цілість, як з'єднана громада, в 2000 році.

(Переклад з англійської мови

Дори Пошиванік)

I. БУГАЄНКО

ЗИМА

Біленький сніг лісок вкриває,
Малює сірі дерева.
Лисичка швидко пробігає:
Чи не женеться хтось, бува.

Сховався зайчик під покрівлю,
Куниця й вивірка в імлі
Шукають місця на зимівлю,
Будують житло у дуплі.

Лише олені всі спокійні:
— Нам тепло, ми у кожушках.
Хай віють вітри буревійні,
Ми поховаемось в лісах.

А ось ведмідь чорнявий виліз,
Почувши голоси звірят,
Подумав: може сонце гріє
Ta зразу повернув назад.

Ой холодно на дворі дуже!
Не можна витримати ніяк!
— Вертайся в нору швидше, друже, —
Порадив бідному хом'як.

Спішать всі звірі поховатись,
Відчувиши холод зимовий,
Залізли в нори, щоб проспатись,
Аж збудить подих весняний.

1979 р.

ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям брати участь у праці ОДУМ-у?

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
“МОЛОДА УКРАЇНА”

з радіовисильні
СНІН НА ХВІЛЯХ FM 101
в Торонто

КОЖНОІ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора
Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

Тарас КОНОВАЛ

УКРАЇНЦІ В АМЕРИКАНСЬКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ

В Америці політика відограє велику роль в щоденному житті. Члени Конгресу мають великий вплив на дії президента та на вироблення законів. На жаль, між цими конгресменами немає ні одного українця.

В Америці є близько одного мільйона українців. Із них дуже мало бере активну участь в політиці. Ми не маємо ні одної української "лабі" групи, ми не маємо ніяких сильних чи впливових українських політичних комітетів, що мали б якийсь вплив на урядових осіб. А головне, українці не зацікавлені американською політикою.

Українське суспільство звертає свою увагу на вуличні протести та демонстрації, англомовні видання, академії та на культурні імпрези. Ніби це багато допоможе українцям та українському народові. Ці акції та імпрези, звичайно, є важливі, але вони ніколи не здобудуть українцям потрібного впливу в державних справах. Всі більше журяється про свій особистий добробут, а не про добро всієї української громади, чи загальну українську справу.

Порівнявши кількість українців до кількості юдів в Америці, ми побачимо, що юдів є в шість разів більше. А як порівняти вплив на державних діячів, то українці не мають і близько одної шостої того, що мають юди. Цим впливом юди примушують президента і Конгрес Америки боронити інтереси юдів та Ізраїля. Нам треба мати не лише українців на державних посадах, але також мати свої "лабі" групи. Ці "лабі" групи могли б впливати на конгресменів так, щоб вони голосували за закони, які є корисні українцям і тут і там. Щоб мати своїх державних діячів та свої групи впливів "лабі", перше треба мати добру фінансову базу. Кажемо, що ми, українці, не маємо грошей, тому не можемо мати великих впливів. А це не правда. Українці мають гроші, і як бачать потребу, дають їх. Тут в Чікаго на протязі останніх десяти років побудовано дві українські церкви. Одна з них коштувала більше як півтора мільйона доларів. Друга понад один мільйон. А ще інша парафія заплатила понад мільйон доларів, щоб відновити свою церкву. Це є близько чотири мільйони доларів, лише в Чікаго зібрано в українців. За таку суму українці могли б помогти якомусь українцеві розпочати дуже добру передвиборчу кампанію на якийсь пост в американському уряді. Гроші не є причиною, чому ми не маємо людей в уряді. Причиною є брак зацікавлення українців, бо вони вірють, що інші речі, на які вкладаються мільйони доларів, є більш важливі й корисні.

Чи багато б могла зробити одна чи кілька осіб в стейтовому чи федеральному уряді? Канада є дуже добрим прикладом. У Канаді в 1979 році було три міністри українського походження і кільканадцять українців в провінційних урядах. Ка-

надійський уряд кожного року дає багато грошей на виховні та інші цілі українців. У деяких провінціях учати дітей і молодь в публічних школах українською мовою на кошт держави. В Америці, де ми маємо малий вплив, українці не дістають цього.

Назагал, робиться враження, що українцям не залежить багато, в якому стані є, чи буде українська громада в Америці. Батьки впливають на своїх дітей, щоб вони йшли вчитися на лікарів. Рахують, що вони в тій професії будуть багаті і щасливі. Український лікар може вилікувати українця, але його допомога не є допомогою ширшою, яку потребує вся українська громада. Беручи участь в американській політиці, особа робить знайомства, які можуть багато допомогти у їхній кар'єрі. Із цією допомогою українці можуть зайняти високі позиції у великих компаніях, і будуть щасливіші як лікарі.

У всіх вільних державах громадяни мають право голосувати. Українці мусять голосувати масово за кандидатів, які є прихильні до українців. Бо сила голосів є в кількості. Якби кандидат відчув, що велика кількість українців підтримує його, то він би віддачився українцям своєю співпрацею і допомогою. І в цей спосіб ми б мали, хоч і малий, але вплив в уряді. Громада дивується, чому молодь не цікавиться суспільно-громадськими подія-

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнесі")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюміфайрс")
4. Все фінансиємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців зайжджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

ми українців. Асиміляція звичайно робить своє. Але також причиною є й те, що українські імпрези, такі як свято Крут, 22 січня та інші відбуваються щороку і на них завжди все те саме, Але після цих святкувань ніяких змін, покращань, досягнень.

Щоб заохотити молодь до праці та участі в українській громаді, треба, щоб та молодь бачила, що робиться поступ і досягнення, та щоб вони були з того горді.

Всі українці, а головно молодь, мусять більше цікавитися не лише українською політикою, а політикою партій Америки, брати в їх праці участь, і поступово здобувати вищі позиції в системі партій, щоб мати вплив в уряді, в керівництві державою.

До цього часу найвищу посаду в американському уряді з українців займав доктор Мирон Куропась, консультант для етнічних груп президента Форда. Але однієї особи в американській політиці від українців цілком не вистачає. Їх мусить бути багато більше. Щоб українська громада існувала і розвивалася в Америці, треба здобути вплив в політичному процесі цієї держави. Без цього впливу стан суспільно-громадського життя буде погрішуватися аж поки українці не асимілюються зовсім. Українці мусять зголосуватися допомагати кандидатам політичних партій. А партії само собою звертатимуть увагу на українців та їх проблеми. Бо яккаже українська приповідка — рука руку міс. Коли в уряді чи в Конгресі буде щось рішатися, що відноситься до українців чи України, люди яким ми допомогли бути вибраними, напевно не забудуть за нас і голосуватимуть на нашу користь. Ми мусимо стреміти до того, щоб мати голос там, де той голос має силу і вплив.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У "М. У.", за жовтень 1980 р., в рецензії А. Юриняка на Одумівські платівки (стор. 24) трапилися дві помилки: 1) в заголовку має бути ПЛАТИВКИ (а не платівка); 2) в абзаці "Саме тому з 1-ої в'язанки"... випали слова "Місяцю ясний, зорі прекрасні", в наслідок чого народну пісню "Ой хмелю ж мій, хмело" названо арією із "Запорожця за Дунаєм".

В тім же числі журнала в статті "Книжки, добре для молоді" (17 стор., ліва колонка, 2-ий рядок знизу) надруковано: елементарним вкладом, а має бути: елементарним **викладом**; (права колонка, 6-ий рядок згори) надр.: владний підхід, а має бути: **вдалий** підхід; (права колонка, у першому абзаці, 3-ий рядок згори): надр.: У розділі про поему, а має бути: У **розділ** про поему.

За ці помилки перепрошуюмо авторів і читачів.

Редакція

ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Зібрав і подав Ярослав Кіт

ПАМ'ЯТНІ ОСТАННІ СЛОВА

В історії України були такі випадки, що вимагали від людей висловити свою думку, бажання чи наказ, які згодом стали славними, пам'ятними, поучаючими. Їх часто цитують як епіграми, афоризми чи гасла. Обставини не завжди були приемні, коли ці слова були вперше висловлені.

Нижче подаємо кілька прикладів з нашої цікавої історії.

"Усі тут помремо, а в столицю не пустимо"

Слови були сказані 5 листопада 1708 року, сердюцьким полковником Дмитром Чечелем, комandanтом міста Батурина. Цар Петро I, воюючи з Україною, вислав велике військо під командою ген-фельдмаршала кн. Олександра Меншикова (1673-1729), щоб здобув фортепіо і столицю Батурина. Три дні полк. Чечель обороняв і тільки через зраду прилуцького сотника Івана Носа місто було здобуте і разом з населенням знищене. Гетьман Мазепа і король Карло XII запізнилися з допомогою, що опісля спричинилось до невдачі під Полтавою в 1709 р.

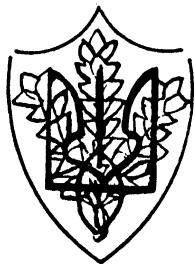
"За кров, за сльози, за руїну, Верни нам, Боже, Україну"

Слови Ольги Басараб (з дому Левицька, 1890-1924), які вона кров'ю на стіні написала перед своєю смертю, 22 лютого 1924 р., у польській в'язниці у Львові. О. Басараб була членом жіночої чоти УСС, членом УВО, громадською і політичною активісткою. Хоч поляки її катували, вона не зрадила і не видала нікого із своїх друзів і співпрацівників.

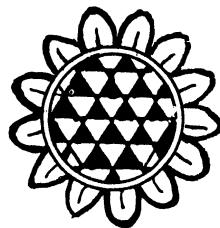
І в павутині перехресних барв
Я палко мрію до самого рання,
Щоб Бог зіслав мені найбільший дар:
Гарячу смерть, не зимне умирания"

Слови Олени Теліги (з дому Шовгенова, 1907-1942), які її сповнилися 9-го лютого 1942 року в Києві, коли німецьке гестапо її і її співпрацівників розстріляло. О. Теліга, хоч народилась в Петербурзі, і не знала української мови змалку, вивчила її так, що стала учителькою, поетесою і членкинею ОУН.

СКІЛЬКИ Ви прикладали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

РАДУЙСЯ ЗЕМЛЕ, ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Із давніх-давен, із непам'ятної старовини був в Україні такий звичай. У день Нового Року, рано-вранці хлоп'ята виряжаються до найближчих родичів, до сусідів та до знайомих своїх батьків. Ідуть вони до них посівати, як того вимагав старовинний звичай, та привітати їх з Новим Роком. Готуються діти до нього заздалегідь. Наготовляють вони у батькову чи материну рукавицю або просто у свою кишеню зерна різних хлібів: жита, пшениці, ячменю, вівса, проса, гороху тощо, щоб було чим посівати.

Господині радо було вітають посівальників та обдаровують їх смашними пиріжками, солодощами, горіхами. А господарі дають їм ще й якусь грошину.

Як був я ще малий, то теж ходив посівати. Та після того проминуло вже багато-багато років. І тепер я вже старий.

Та ось ворожа сила поневолила Україну. Тікаючи від хижої навали, разом з іншими, і я опинився далеко-далеко від рідного краю. Надійшов якось Новий Рік. Чую я вранці тупіт під дверима й дитячий голос:

— Пустіть, діду, посівати!

— Заходьте, кажу, заходьте, мої голуб'ята!

Увіходять до хати два хлопці гарненькі. З поважністю й урочистістю починають вони посівати та проказувати.

Перший хлопчик проказує старовинного вірша:

— Сійся, родися жито, пшениця
Й усяка пашниця!
На щастя, на здоров'я,
На цей Новий Рік,
Щоб краще вродило,
Як торік:

Коноплі — під стелю,
А льон — за коліна,
Щоб у вас, хрещених,
Голова не боліла;

А другий хлопчик за ним проказує вже нового вірша:

З Новим Роком вас вітаєм
Й жити довго вам бажаєм,
Поки наша Україна
Встане вільна та єдина.
Поки наш народ повстане
Кріпкий, грізний, мов титани,
Й скіне він ярмо неволі,
Й заживе в щасливій долі.

Та щоб цього дочекати —
Treба всім нам помогати
Йому волю добувати!...

Вельми втішили мене діти! Дякую їм та кажу;
— Так, так, дітки! Treba всім нам допомагати
нашому народові здобути Україні волю. I ви,
дітки, мусите про це не забувати. Та щоб допомагати,
треба до цього готуватися, треба розуміти. Отож, вчіться, дітки! Набирайтесь знання
й розуму. Тоді допомога ваша буде йому корисна. A він її од вас чекатиме...

Дід МИТРО
(Соняшник ч. 25)

З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ ОДУМ-У НА ВИХОВНУ ПРАЦЮ ОДУМ-У В КАНАДІ ПОЖЕРТВИ СКЛАЛИ:

Михайло Муха (Братство св. Володимира)	\$50.00
Петро Неліпа	30.00
Іван Даценко	30.00
Борис Оранський	30.00
Григорій Романенко	30.00
Панас Степура	30.00
Катерина Щербань	30.00
Галина Савранчук	30.00
Марія Якута	30.00
д-р Константин Бризгун (попередньо)	30.00

Всім щира подяка.

**Гурток "Проміння"
на виховно-відпочинковому таборі,
присвяченім 30-літтю ОДУМ-у.**

Перший ряд зліва: Таня Бендер, Таня Юхименко, Таня Шумейко і Наталка Сніг.

Другий ряд: Ліза Луценко (виховницея), Ліса Петруша, Лена Гончаренко, Наталка Притула, Наталка Коваленко і Катя Якута (виховницея).

Оселя "Україна", 23 липня 1980 р.

ВІТАЄМО ОДУМ!

Вліті цього року Об'єднанню Демократичної Української Молоді, нашій братній молодечій організації, сповнилося тридцять років життя. З того приводу ми не лише сердечно її вітаємо і бажаємо дальншого розвитку та успіхів, але хочемо познайомити наших читачів коротко з історією та діяльністю цієї української молодечії організації.

Духовим батьком і основником ОДУМ-у є відомий письменник, автор добре знаної нашій молоді повісті "Тигролови" — Іван Багряний, а організація призначена перш усього для дітей і внуків українських емігрантів з центральних областей України. Патроном ОДУМ-у є Апостол Андрій Первозваний, а молодь та її діяльність тісно пов'язані з Українською Православною Церквою.

Від 1950 р. організація розрослася на всі поселення українців в Америці, Європі та Австралії. Хоча числом ОДУМ менший, ніж Пласт чи СУМ, його діяльність подібна, а цілі ті самі — збереження в нашої молоді української ідентичності. Як в інших молодечих українських організаціях, це відбувається через спільні щотижневі зайняття, сходини і літні табори чи курси. Члени ОДУМ-у багато часу посвячують плеканню культури в таких ділянках: народні танки, гра на бандурі і спів. Деякі з тих мистецьких груп широко відомі серед української громади в США і Канаді, як напр. хор "Молода Україна", танцювальна група "Веснянка" з Торонто чи ансамбль бандуристів у Чікаго. Зокрема гра на бандурі дуже популярна серед частини ОДУМ-у в різних містах. На двох власних оселях — "Київ" біля "Союзівки" в США і "Україна" біля Лондону в Канаді — від-

буваються щорічно літні табори для дітей і молоді, як теж курси-табори саме гри на бандурі.

ОДУМ видає місячник п. н. "Молода Україна" в Торонто, Канада, а крім того має свою сторінку в журналі "Українські Вісті" та може похвалитися двома радієвими програмами в Торонто і Чікаго.

Відзнакою ОДУМ-у є три колоски пшениці, вплетені в тризуб, а одностроем піскової барви сорочка з гранатовою краваткою і такої ж барви спідничкою чи штанами.

Раз у рік відбувається з'їзд ОДУМ-у на переміну в Канаді та США для обговорення всіх актуальних виховних справ. Особливо величний Загальний З'їзд відбувся в Українському Пантеноні — Бавнд Бруку в США вліті цього року, для святочного відзначення 30-ліття.

На ньому, м. і., обрано головою ОДУМ-у в США Андрія Шевченка. Головою Центрального Комітету ОДУМ-у є тепер мгр. Віктор Педенко, а головою ОДУМ-у в Канаді О. Харченко.

Український Пласт плекає дружні зв'язки з провідниками і членами ОДУМ-у при різних нагодах. Здається, вперше виступали ми спільно на відкритті пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні ще в 1964 році, а відтак не один вже раз ми разом маршували, співали і демонстрували на загальноукраїнських святкуваннях.

Ми сподіваємося, що ця співпраця буде далі продовжуватися, а то й зміниться в найближчих роках.

Ольга КУЗЬМОВИЧ

Редактор "Юнака"
(Юнак, м. жовтень 1980 р., ст. 8-9)

М. ЩЕРБАК

ГЕРОЇ КРУТ

...Там, над Дніпром, де б'ється хвиля,
Сніги, сніги... Вихрить завія.
Над Києвом вітрюга віє,
Мов дихає пітьма сторіч...
Та світиться майдан Софії --
Юнацтво, сповнене надії,
Іде до Крут в січневу ніч...

Пішли... І задрижало поле...
Ударив бій — і крик, і кров,
Героїв кров, щоб ти, монголе,
У славен Кийв не пройшов!

...Там, над Дніпром, де б'ється хвиля,
Де слава їх вінками вкрила,
Відважних лицарів-синів,
Сія Аскольдова Могила,
І душі їх — незрима сила! —
Благословення до боїв!

О. ОЛЕСЬ

СНІГУ, ОЙ СНІГУ ЯКОГО

Снігу, ой снігу якого!...
В білих снігах потонули
Гори, степи і долини...
Наче чекаючи любого гостя якогось,
Радий господар
Світку свою з найбілішої вовни,
Світку свою не надівану й разу.
Наче тут паслися гуси уранці,
Скублисі, кричали
І пух свій розкидали білий.
Наче тут віяли тихо вітри,
Віяли тихо й несли
Хвилі вишневого цвіту.

В ШКОЛІ

Учитель: — Отже ми вчилися, що земля крутиється довкола сонця. Чого ти там хочеш, Петрику?

Петрик: — Я хотів спитатися, довколо чого крутиється земля вночі, як сонця нема?

ВМІЄ РАХУВАТИ

- Скільки тобі років?
- Одинаццять.
- Та тобі ж в минулому році було тільки п'ять, отже, в цьому році повинно бути шість!
- В минулому п'ять, а в цьому шість, а разом одинадцять.

Снігова баба

Ілюстрація Христі Зелінської

Платон ВОРОНЬКО

ДІДІВ ПОРТРЕТ

Ми ліпили сніжну бабку,
Поки вечір наступив.
А вночі високу шапку
І вуса іній налішив.
Підійшов Омелько-дід,
Усміхнувся:
"Все, як слід:
Шапка, вуса, борода,
Ще й чуприна вигляда.
Гей, хто в хаті, гляньте йдіте,
Мій портрет зліпили діти!"
Вмить зібравсь Омельків рід:
"Справді, з баби вийшов дід!"

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

**Допомагайте молоді морально і
матеріально. ОДУМ потребує
Вашої помочі!**

ТРЕТИЙ СВІТОВИЙ КОНКУРС ДЛЯ МОЛОДІ ІМ. МАРУСІ БЕК — "УКРАЇНА В АНГЛОМОВНИХ ВИДАННЯХ" — НА 1981 РІК

Комітет Світового Конкурсу для Молоді ім. Марусі Бек проголошує III світовий конкурс для молоді під назвою "Україна в англомовних виданнях".

Конкурс призначений для молоді від 14 до 24 років включно. Учасниками можуть бути всі українці у цьому віці по цілому вільному світі, включаючи всі держави й континенти.

Завданням конкурсу є зацікавити й активізувати українську молодь стежити за приділенням уваги Україні й українцям в англомовних виданнях держав вільного світу — цим поширювати свій національно-політичний світогляд, виробляти думку, пізнавати українські проблеми в насвітленні англомовної преси. Поширеною, таким чином, обізнаністю з українським питанням, молодь зможе принести чимало користі для української справи і в суспільстві держави своєї принадлежності, і в українському громадському житті.

Учасники цього конкурсу мають збирати з англомовних видань протягом 1981 року (від 1-го січня до 1 грудня), всі матеріали про Україну й українців, які вони лише зможуть знайти в книжках, журналах, альманахах, газетах, публіцистичних виданнях, брошурах, повідомленнях та взагалі пресі в найширшому розумінні цього слова. Це можуть бути звичайні, навіть короткі, згадки, статті, коментарі, розділи, репортажі, інтерв'ю, рецензії, огляди, художні твори, розділи чи згадки в художніх творах, цілі книжки, брошюри та всі інші роди писань, де в будь-якій мірі, чи в будь-якому аспекті говориться про Україну, або українців.

Матеріали можна збирати лише з англомовних видань вільного світу і лише за 1981 рік. Українські видання англійською мовою, звідки б вони не походили, чи переклади з української мови на англійську, виключаються з джерел для конкурсу.

Збирати матеріали можна різними способами:

1. Робити вирізки з доступних джерел (як передплачувана преса тощо).
2. Робити відбитки на копіювальних машинах.
3. Робити виписки.

При кожному способі обов'язково треба затримати, або подати назив джерела звідки взято матеріал, а також дату, сторінку, назив та, при наявності, ім'я автора. Якщо це буде ціла книжка, чи її розділ, велика розвідка, брошюра тощо. повністю присвячена Україні, українцям, можна подати лише бібліографічні дані (автор, назив, рік, кількість сторінок, де й ким видана), а при можливості залучити їх до збираних матеріалів.

Матеріали мусять бути впорядковані та оформлені у збірник. Кожний учасник може комплектувати й оформлювати свій збірник на свій власний спосіб.

За найкращі (кількістю, якістю та оформленням збірники, учасники конкурсу будуть нагороджені:

I-ша нагород — 500 доларів
II-га нагорода — 300 доларів
III-тя нагорода — 200 доларів.

Крім нагород, будуть ще грошеві відзначення для кращих збірників. Оцінюватиме збірники матеріалів та присуджуватиме нагороди жюрі. Склад жюрі буде подано пізніше.

Роздавати присуджені нагороди буде комітет цього конкурсу.

Всі, надіслані на конкурс "Україна в англомовних виданнях", збірники матеріалів залишаються власністю комітету. Ці збірники створять цінний архів, на якому базуватимуться огляди думки в англомовній пресі про Україну та українців у даний період часу, скільки та в якому аспекті було приділено нам уваги в країнах вільного світу, а також цей архів буде джерелом для дослідників українського питання та для істориків.

Збірники матеріалів можна надсилати від 1-го січня до 31-го березня 1982 р. на адресу:

**UKRAINICA
3061 Firestone Dr., Sterling Hts., Mich. 48077, USA**

**КОМІТЕТ СВІТОВОГО КОНКУРСУ ДЛЯ МОЛОДІ
ІМ. МАРУСІ БЕК:**

Проф. Марія Гарасевич — голова, Дир. Петро Стасів — заступник, Мігр. Христина Юзич — секретар, Ред. Іван Бек — фінансовий референт, Дир. Степан Віхар, Мігр. Олена Климашин, П-ї Анна Легете, П-ї Мирослава Михалович, Д-р Юрій Розгін.

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ОПАЛОВА ФІРМА

**FUTURE FUEL OIL CO.
LIMITED**

737 Dovercourt Road, Toronto, Ont.

Тел. Бюра: 536-3551 — Вночі: 762-9494

Постачання опалової оліви

24-годинна, солідна і скора обслуга.

SERVICE STATION

1001 The Queensway, Etobicoke, Ont.

Tel.: 252-4117

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі пляні **9 - 13 %**
- Дає малі і великі особисті і моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 5% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду даром
- Дає різні фінансові поради
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 31 рік на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще між Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ЧИТАЙТЕ

“МОЛОДУ УКРАЇНУ”

!

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

!

ЗНАЙОМИМИ

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД “МОЛОДОЇ УКРАЇНИ” ЖЕРТВУВАЛИ:

Святослав Боженко, Сан Франціско, Каліф., в па- м'ять тата проф. Б. О. Боженко	\$25.00
R. Склоний, Сиракюз, США	14.00
Йосип Марцінюк, Парма, Огайо, США	11.00
Євдокія Зозуля, Гошен, Індіана, США	10.00
Олексій Макаренко, Лондон, Онт.	10.00
Іван Данильченко, Mississauga, Онт.	8.00
Марія Посипайло, Форт Лодердейл, Фл., США	6.00
Анатолій Ляхін, Філадель- фія, Пен., США	6.00
Юрій Жижела, Торонто, Онт.	6.00
Ілля Гнатенко, Форт Вейн, Індіана, США	6.00
Оля Ляхін, Філадельфія, Пенс., США	1.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Зіна Корець, Торонто, Онт.	1
Василь, Шийка, Клівленд, Огайо, США	1

Жертводавцям і прихильникам
“Молодої України” щира подяка!
Ред. і адмін. “М. у.”

За старих часів в Україні.
Побачив стражник закривале-
ного селянина та й питав:

- Ей, друг, где это тебя?
- Та на ярмарку...
- А каким образом?
- Та не образом, а люшнею.

**

Модерні подруги між собою.
— Мій наречений заб'є мене,
коли довідається...

- Про що? Про що?...
- Що я виходжу заміж за його батька.

**

Американська туристка фотогра-
фується на тлі грецьких ста-
родавніх руїн та до фотографа:

- Але прошу так, щоб не було видно авта.
- А то ж чому? — здивовано фотограф.
- Во мій чоловік подумає, що я розвалила своїм автом.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

VILLAGE DELI

СМАЧНІ М'ЯСНІ ВИРОВИ
ФІРМИ

СЕМИГЕНА

Крамниця на розі вулиць
Бересфорд і Блюр Зах.
в Торонто

Власник

ПЕТРО СТЕПУРА

258 Beresford Ave.
TORONTO, ONT.
Tel.: 767-3755

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West
Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки.
українські часописи та жур-
нали, пластинки, друкарські
машинки, різбу та кераміку,
полотна, нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарун-
ків на різні окazii.

Просимо ласкаво нас відвідати!

**

Два приятелі виходять з бари,
а тут кіт ім через дорогу.

— Ой, буде лихо, — жахнувся один.

— А то ж чому? — запитує дру-
гий.

— Хіба не бачиш? Кіт дорогу
перебіг.

— О! Ну то вертаємось назад.

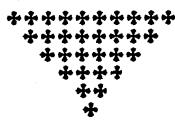
N. HAWRYSCH
INDIAN ROAD CR.
RONTO, ONT.
P 2E8

294

Ціна 1.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

ТРИ ВЕЛИКІ КРАМНИЦІ
Великий вибір хатніх меблів:
вітальні, спальні, їдальні,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

TORONTO CENTRAL
423 College St. W. - Tel. 364-1434
TORONTO WEST
1121 Dundas St. W. - Tel. 535-1188
MISSISSAUGA
2150 Dundas St. E. - Tel. 276-4390

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
"оловівічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів
як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST
Toronto, Ontario
Tel.: 364-4726

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО-ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найвищого типу колісі сбезле-
чення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.
Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортивним справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англомовний журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глей Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649